

ORZECZENIE
GŁÓWNEJ KOMISJI ORZEKAJĄCEJ W SPRAWACH
O NARUSZENIE DYSCYPLINY FINANSÓW PUBLICZNYCH

Warszawa, dnia 22 maja 2014 r.

Główna Komisja Orzekająca w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych w składzie:

Przewodniczący:	<i>Członek GKO:</i>	Maciej Berek (<i>spr.</i>)
Członkowie:	<i>Członek GKO:</i>	Piotr Gryśka
	<i>Członek GKO:</i>	Przemysław Szellerski
Protokolant:		Dorota Machnicka

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych Roberta Wydry, po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 maja 2014 r. odwołania wniesionego przez Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych na niekorzyść Pana (...) pełniącego w czasie naruszenia dyscypliny finansów publicznych funkcję Wójta Gminy (...), od orzeczenia Regionalnej Komisji Orzekającej w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Łodzi z 7 lutego 2014 r., sygn. akt: (...), w zakresie uniewinnienia Pana (...) od zarzutu naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 15 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, zgodnie z którym naruszeniem dyscypliny finansów publicznych jest zaciągnięcie zobowiązania bez upoważnienia albo z przekroczeniem zakresu upoważnienia do zaciągania zobowiązań jednostki sektora finansów publicznych, w zakresie zaciągnięcia zobowiązania dotyczącego pierwszej transzy pożyczki, tj. kwoty 94.010,71 zł na podstawie umowy pożyczki z dnia 24 maja 2010 r. zawartej z (...) nr PROW (...) na wyprzedzające finansowanie kosztów kwalifikowanych operacji realizowanej w ramach Działania – Odnowa i rozwój wsi, objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007-2013 w Województwie (...), z naruszeniem art. 18 ust. 2 pkt 9 lit. „c” ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity z 2001r. Dz. U. Nr 142, poz. 1591 ze zm.).

oraz orzekła, że koszty postępowania ponosi Skarb Państwa,

na podstawie art. 146 ust. 2, art. 147 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 168 oraz z 2012 r. poz. 1529) uchyla zaskarżone orzeczenie w całości i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania przez Regionalną Komisję Orzekającą w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej Łodzi.

Pouczenie:

Od niniejszego orzeczenia środek zaskarżenia nie przysługuje.

UZASADNIENIE

Pierwsze orzeczenie w przedmiotowej sprawie wydane zostało przez Regionalną Komisję Orzekającą w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Łodzi (nazywanej dalej także RKO lub komisją I instancji) w dniu 5 kwietnia 2013 r. RKO, orzeczeniem tym, na podstawie art. 78 ust. 1 pkt 2 w zw. z ust. 3 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 168 oraz z 2012 r. poz. 1529), zwanej dalej ustawą, uniewinniła Pana (...), wójta gminy (...) od zarzutu naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 15 ustawy, zgodnie z którym naruszeniem dyscypliny finansów publicznych jest zaciągnięcie zobowiązania bez upoważnienia albo z przekroczeniem zakresu upoważnienia do zaciągania zobowiązań jednostki sektora finansów publicznych, w zakresie zaciągnięcia zobowiązania dotyczącego pierwszej transzy pożyczki, tj. kwoty 94.010,71, na podstawie umowy pożyczki z dnia 24 maja 2010 r. zawartej z (...) nr (...) na wyprzedzające finansowanie kosztów kwalifikowanych operacji realizowanej w ramach działania „Odnowa i rozwój wsi” objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007-2013 w Województwie (...), z naruszeniem art. 18 ust. 2 pkt 9 lit. c ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym, z uwagi na brak w zarzucanym czynie znamion naruszenia dyscypliny finansów publicznych.

Tym samym orzeczeniem uznano Pana (...) odpowiedzialnym za naruszenie dyscypliny finansów publicznych określone w art. 15 ustawy, w innym zakresie przedmiotowym, co nie ma jednak znaczenia dla dalszego wyводу.

Istotą zarzutu stawianego Obwinionemu było zaciągnięcie zobowiązań długoterminowych bez stosownej, uprzedniej uchwały organu stanowiącego gminy. RKO uznała wówczas, że zobowiązanie w zakresie dotyczącym pierwszej transzy pożyczki wynikającej z Harmonogramu przekazywania transz pożyczki z budżetu państwa na wyprzedzające finansowanie w ramach PROW 2007-2013, tj. kwoty 94.010,71 zł (wynikające z podpisanej w dniu 24 maja 2010 r. umowy pożyczki w (...) nr (...) na wyprzedzające finansowanie kosztów kwalifikowanych operacji realizowanej w ramach działania „Odnowa i rozwój wsi” objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007-2013 w Województwie (...) nie naruszyło art. 18 ust. 2 pkt 9 lit. c ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym. Zgodnie z wyrażoną wówczas oceną RKO, z treści umowy zawartej z (...) na wyprzedzające finansowanie kosztów kwalifikowanych wynikało, że zobowiązanie zaciągnięte przez Obwinionego w zakresie pierwszej transzy pożyczki, tj. 94.010,71 zł miało charakter krótkoterminowy i że jego spłata nastąpi w roku 2010. Gdyby bowiem wniosek o płatność został złożony nawet w ostatnim dniu terminu tj. 30 września 2010 r., to przy uwzględnieniu maksymalnych terminów określonych dla Samorządu Województwa oraz agencji płatniczej, wypłata pomocy i tym samym spłata pożyczki następowała najpóźniej w dniu 30 grudnia 2010 r. Obwiniony był przez Radę Gminy upoważniony do zaciągania kredytów i pożyczek na pokrycie występującego w ciągu roku przejściowego deficytu budżetu do wysokości poszczególnych limitów zobowiązań określonych w § 8 uchwały nr (...) z dnia 29 stycznia 2010 r. w sprawie uchwalenia budżetu Gminy (...) na 2010 rok, co zdaniem RKO, pozwalało uznać, że pożyczka została zaciągnięta przez Obwinionego w granicach posiadanego upoważnienia.

Odwołanie od przedmiotowego orzeczenia wniósł Rzecznik Dyscypliny Finansów Publicznych właściwy w sprawach rozpoznawanych przez Regionalną Komisję Orzekającą w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych przy RIO w Łodzi – w zakresie, w jakim orzeczeniem RKO uniewinniono Obwinionego od zarzutu popełnienia naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 15 ustawy. Rzecznik wniósł o uchylenie przedmiotowego orzeczenia w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego

rozpoznania przez komisję I instancji. Zaskarżonemu orzeczeniu Rzecznik zarzucił naruszenie:

- 1) art. 15 w zw. z art. 19 ust. 1 ustawy poprzez „naruszenie podstawowych zasad odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych” i przyjęcie, że poprzez złożenie w dniu 24 maja 2010 r. oświadczenia woli w sprawie zaciągnięcia pożyczki w (...) nr (...) na wyprzedzające finansowanie kosztów kwalifikowanych operacji realizowanej w ramach działania „Odnowa i rozwój wsi” objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007-2013 w Województwie (...) w wysokości 240.637,85 zł, Obwiniony zaciągnął dwa zobowiązania – jedno krótkoterminowe i drugie długoterminowe;
- 2) art. 89 ust. 1 pkt 4 ustawy o finansach publicznych, poprzez błędną wykładnię wskazanego przepisu i przyjęcie, że zobowiązanie na wyprzedzające finansowanie działań podejmowanych ze środków UE zawsze ma charakter zobowiązania zaciąganego na przejściowy lub planowany deficyt.

Rzecznik w odwołaniu wskazywał, że kwestia odpowiedzialności za przedmiotowe naruszenie sprowadza się do ustalenia, czy Obwiniony złożył oświadczenie woli w granicach istniejącego w danym stanie faktycznym upoważnienia. Rzecznik kwestionował prawidłowość oceny dokonanej przez RKO, która uznała, że „oświadczenie woli mogło być po części złożone (w zakresie pierwszej transzy), a po części nie (w zakresie drugiej transzy)”. Rzecznik uznał, że Obwiniony nie miał prawa złożyć przedmiotowego oświadczenia, ponieważ warunkiem zawarcia umowy było ustalenie w uchwale budżetowej limitu zobowiązań obejmującego pożyczki zaciągane na wyprzedzające finansowanie działań finansowanych ze środków UE, a następnie wyrażenie przez Radę Gminy zgody na zawarcie takiej pożyczki.

Rzecznik podniósł ponadto, że RKO błędnie utożsamiła zaciągnięcie zobowiązania na prefinansowanie z zaciąganiem zobowiązania na pokrycie przejściowego deficytu budżetu jednostki samorządu terytorialnego lub deficytu planowanego (w zależności od przyjętego terminu spłaty zobowiązania), podkreślając, że art. 89 ust. 1 pkt 4 ustawy o finansach publicznych wyraźnie statuuje tę podstawę zaciągania tytułów dłużnych jako odrębną od finansowania przejściowego lub planowanego deficytu. Zdaniem Rzecznika, Obwiniony zaciągnął zobowiązanie wykraczające poza rok budżetowy, co mogło nastąpić jedynie w oparciu o uchwałę Rady Gminy wydaną na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 9 lit. c ustawy o

samorządzie gminnym. Możliwość spłaty części zaciąganej pożyczki w roku jej zaciągania, nie pozbawiała zobowiązania charakteru długoterminowego (wykraczającego poza dany rok budżetowy).

Główna Komisja Orzekająca w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych (nazywana dalej także Główną Komisją Orzekającą lub GKO) rozpatrzyła odwołanie Rzecznika w dniu 17 października 2013 r. GKO uznała, że wykładnia literalna art. 89 ust. 1 ustawy o finansach publicznych nie wyklucza zaciągania przez organy jednostek samorządu zobowiązań łącznie na więcej niż jeden z celów określonych w ust. 1 w pkt 1-4. Teza ta nie może jednak w żaden sposób prowadzić do wniosku, który naruszałby przyjętą przez ustawodawcę szczególną regulację dla niektórych z typów zaciąganych zobowiązań. GKO wskazała na przepisy ustawy o finansach publicznych (art. 91 ust. 2 i art. 92 ust. 1) określające szczególne warunki dla zobowiązań zaciąganych na podstawie art. 89 ust. 1 pkt 2-4 tej ustawy. GKO wskazała, że ewentualne zaciąganie przez jednostkę samorządu terytorialnego zobowiązania na podstawie więcej niż jednego z przepisów wskazanych w art. 89 ust. 1 pkt 1-4 musi mieć odzwierciedlenie zarówno we właściwym wskazaniu podstawy prawnej (kumulatywnym przywołaniu wszystkich właściwych przepisów), jak w obowiązku spełnienia przez podejmujący taką czynność organ wszystkich wymagań formułowanych przez prawo dla zobowiązania zaciąganego dla każdego z typów zobowiązań. GKO podkreśliła, że wyraźne rozróżnienie przez ustawodawcę reżimu prawnego dokonywania poszczególnych typów czynności musi prowadzić do wniosku, że w przypadku dokonywania czynności łączącej dwa różne reżimy, to czynność ta musi być dokonywana z uwzględnieniem łącznie wszystkich stawianych przez poszczególne przepisy wymagań.

GKO podziela także wyrażoną przez Rzecznika w odwołaniu ocenę, zgodnie z którą treść czynności prawnej podjętej przez Obwinionego trzeba ustalać odnosząc się do całości danej czynności, a nie do wyodrębnionego „fragmentu” tej czynności. GKO w tym kontekście podkreśliła, że Obwiniony posiadał upoważnienie Rady Gminy jedynie do zaciągania zobowiązań w ramach finansowania przejściowego deficytu, nie posiadał natomiast upoważnienia do zaciągania zobowiązań na prefinansowanie wydatków finansowanych ze środków UE, nie mógł też zaciągać zobowiązania długoterminowego. W tym stanie rzeczy GKO uznała, że wywód wskazany w orzeczeniu RKO prowadzący do uniewinnienia Obwinionego nie mógł zostać uznany za prawidłowy.

GKO, na podstawie art. 146 ust. 2 w zw. z art. 147 ust. 1 pkt 3 ustawy, uchyliła przedmiotowe orzeczenie RKO i w zaskarżonej części i w tej części przekazała sprawę do ponownego rozpoznania przez komisję I instancji.

Regionalna Komisja Orzekająca w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Łodzi rozpoznała sprawę ponownie oraz wydała w dniu 7 lutego 2014 r. orzeczenie, którym, na podstawie art. 78 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 78 ust. 3 ustawy, uniewinniła Obwinionego od zarzutu naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 15 ustawy, zgodnie z którym naruszeniem dyscypliny finansów publicznych jest zaciągnięcie zobowiązania bez upoważnienia albo z przekroczeniem zakresu upoważnienia do zaciągania zobowiązań jednostki sektora finansów publicznych, w zakresie zaciągnięcia zobowiązania dotyczącego pierwszej transzy pożyczki, tj. kwoty 94.010,71, na podstawie umowy pożyczki z dnia 24 maja 2010 r. zawartej z (...) nr (...) na wyprzedzające finansowanie kosztów kwalifikowanych operacji realizowanej w ramach działania „Odnowa i rozwój wsi” objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007-2013 w Województwie (...), z naruszeniem art. 18 ust. 2 pkt 9 lit. c ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym. RKO w uzasadnieniu powtórzyła co do zasady analizę treści umowy z dnia 24 maja 2010 r. zawartej z (...) oraz umowy z dnia 3 września 2009 r. o udzielenie Gminie (...) pomocy finansowej na realizację operacji „Rozbudowa budynku remizy (...) z przeznaczeniem na Centrum (...)” przeprowadzoną w ramach uzasadnienia pierwszego z wydanych orzeczeń. RKO powtórzyła także wynikający z tej analizy wniosek, zgodnie z którym zaciągnięte przez Obwinionego zobowiązanie miało charakter krótkoterminowy i tym samym mieściło się w zakresie posiadanego przez Obwinionego upoważnienia.

Odwołanie od orzeczenia RKO z dnia 7 lutego 2014 r. wniósł Rzecznik Dyscypliny Finansów Publicznych właściwy w sprawach rozpoznawanych przez Regionalną Komisję Orzekającą w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych przy RIO w Łodzi. W odwołaniu zarzucono orzeczeniu RKO naruszenie:

- 1) art. 15 w zw. z art. 19 ust. 1 ustawy poprzez naruszenie podstawowych zasad odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych i przyjęcie, że poprzez złożenie w dniu 24 maja 2010 r. oświadczenia woli w sprawie zaciągnięcia pożyczki w (...), Obwiniony zaciągnął dwa zobowiązania – jedno krótkoterminowe (w zakresie pierwszej transzy pożyczki), a drugie długoterminowe (w zakresie drugiej transzy),

- 2) art. 150 ust. 2 ustawy, zgodnie z którym wskazania GKO co do dalszego postępowania są wiążące dla komisji orzekającej, której przekazano sprawę do ponownego rozpoznania.

Rzecznik wniósł o uchylenie przedmiotowego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania komisji I instancji. W uzasadnieniu odwołaniu Rzecznik wskazał, że RKO powtórzyła w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia argumentację zawartą w uchylonym orzeczeniu z dnia 5 kwietnia 2013 r., wobec czego aktualny pozostaje zarzut Rzecznika dotyczący „nieprawidłowego wyodrębnienia ze złożonego przez Obwinionego oświadczenia woli fragmentu czynności prawnej”. Rzecznik podtrzymał stanowisko o zaciągnięciu przez Obwinionego zobowiązania wykraczającego poza rok budżetowy, bez uchwały Rady Gminy wydanej na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 9 lit. c ustawy z dnia 8 marca 1990 o samorządzie gminnym. Rzecznik podkreślił, że możliwość spłaty części zaciągniętej pożyczki w roku jej zaciągnięcia nie pozbawiała zobowiązania charakteru długoterminowego (wykraczającego poza rok budżetowy).

Główna Komisja Orzekająca rozpoznała odwołanie na rozprawie w dniu 22 maja 2014 r. W pierwszej kolejności oceniła stan prawny obowiązujący w dacie popełnienia zarzucanego Obwinionemu czynu oraz w dacie orzekania przez GKO i – uwzględniając regułę wynikającą z art. 24 ust. 1 ustawy – jako podstawę rozstrzygnięcia sprawy przyjęła przepisy obowiązujące w dacie orzekania.

GKO dokonała oceny orzeczenia RKO w pierwszej kolejności pod względem poprawności formalnej. Podkreślić należy, że orzeczenie RKO z dnia 17 października 2013 r. wydane zostało na podstawie art. 146 ust. 2 w zw. z art. 147 ust. 1 pkt 3 ustawy. Zgodnie z art. 146 ust. 2 ww. ustawy, w przypadku wniesienia odwołania na niekorzyść obwinionego, który został uniewinniony przez komisję orzekającą lub co do którego postępowanie umorzono, Główna Komisja Orzekająca nie może wydać orzeczenia o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych. Jeżeli jednak uzna, że przypisanie tej odpowiedzialności jest uzasadnione, przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania. W uzasadnieniu orzeczenia z dnia 17 października 2013 r. GKO wskazała, m. in.: „wykładnia literalna art. 89 ust. 1 ustawy o finansach publicznych nie wyklucza zaciągnięcia przez organy jednostek samorządu zobowiązań łącznie na więcej niż jeden z celów określonych w ust. 1 w pkt 1-4” i dalej „ewentualne zaciągnięcie przez jednostkę samorządu terytorialnego zobowiązania na podstawie więcej niż jednego z przepisów wskazanych w art. 89 ust. 1 pkt 1-4 musi jednak mieć odzwierciedlenie zarówno we właściwym wskazaniu podstawy prawnej

(kumulatywnym przywołaniu wszystkich właściwych przepisów), jak w obowiązku spełnienia przez podejmujący taką czynność organ wszystkich wymagań formułowanych przez prawo dla zobowiązania zaciąganego dla każdego z typów zobowiązań”. Ocena ta odnosiła się do przedstawionej przez RKO kwalifikacji zawartej przez Obwinionego pożyczki na wyprzedzające finansowanie kosztów kwalifikowanych (...) jako pożyczki krótkoterminowej. Kwalifikacja prawna czynności prawnych musi być przeprowadzana zarówno przy uwzględnieniu treści tej czynności, jak i – w omawianej sprawie – przez pryzmat obowiązków prawnych nakładanych na osoby dokonujące danego rodzaju czynności. W dalszej części uzasadnienia orzeczenia z dnia 17 października 2013 r. GKO podkreśliła, że „Obwiniony posiadał upoważnienie Rady Gminy jedynie do zaciągania zobowiązań w ramach finansowania przejściowego deficytu. Obwiniony nie posiadał ani upoważnienia do zaciągania zobowiązań na prefinansowanie wydatków finansowanych ze środków UE, nie mógł też zaciągać zobowiązań długoterminowego. W tym stanie rzeczy GKO uznaje, że wywód wskazany w orzeczeniu RKO prowadzący do uniewinnienia Obwinionego nie może zostać uznany za prawidłowy.”. GKO jednoznacznie uznała więc za niedopuszczalną ocenę prawną przeprowadzoną przez RKO w pierwszym orzeczeniu. Ponadto GKO wprost stwierdziła, że „podziela wyrażoną przez Rzecznika w odwołaniu ocenę, zgodnie z którą treść czynności prawnej podjętej przez Obwinionego trzeba ustalać odnosząc się do całości danej czynności, a nie do wyodrębnionego „fragmentu” tej czynności”. Niezbędne jest w tym miejscu przypomnienie przepisu art. 150 ust. 2 ustawy, zgodnie z którym wskazania Głównej Komisji Orzekającej co do dalszego postępowania są wiążące dla komisji orzekającej, której sprawę przekazano.

Na tym tle zaskarżone orzeczenie RKO, w którym RKO podtrzymała swoje pierwotne rozstrzygnięcie przy powtórzeniu – co do zasady – wywołu prawnego, musi być ocenione szczególnie nagannie. GKO pragnie podkreślić, że wszystkie organy prowadzące postępowanie w sprawach dotyczących naruszenia dyscypliny finansów publicznych muszą kierować się poczuciem odpowiedzialności nie tylko za ekonomikę postępowania, ale także za wizerunek tych organów w oczach osób, których działanie poddawane jest ocenie, oraz za powszechny odbiór społeczny sposobu prowadzenia postępowań. Sprawa, którą przyszło rozpatrywać ponownie GKO, z całą pewnością nie buduje autorytetu organów prowadzących to postępowanie. RKO w swoim orzeczeniu z dnia 14 marca 2014 r. w istocie nie przedstawiła żadnego nowego elementu faktycznego lub prawnego, który mógłby tłumaczyć powtórzenie istoty rozstrzygnięcia. Tym samym GKO postawiona jest w sytuacji, w której

zmuszona jest ponownie uchylić orzeczenie komisji I instancji i podtrzymać całość oceny wyrażonej w orzeczeniu GKO z dnia 17 października 2013 r. Stan faktyczny ustalony przez RKO i przyjęty za podstawę rozstrzygnięcia przez GKO prowadzi, w ocenie GKO, do konstatacji o zasadności przypisania Obwinionemu odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych. Ewentualna zmiana tej oceny byłaby możliwa jedynie wobec jakiegś zmiany stanu faktycznego, względnie dokonania innej oceny prawnej ustalonego stanu faktycznego, która to ocena prawna prowadziłyby do wniosku o braku możliwości przypisania Obwinionemu odpowiedzialności. Ocena prawna musiałaby być jednak inna, odmienna od tej, którą przyjęła w tej sprawie RKO i którą GKO oceniła już jednoznacznie jako błędną. Ocena prawna, w zasadniczych elementach, została przez GKO wyrażona już w orzeczeniu z dnia 17 października 2013 r.

GKO podkreśla, że fakt istnienia możliwości spłaty części zaciągniętego zobowiązania w tym roku, w którym zobowiązanie zaciągnięto, a tym bardziej faktycznie dokonana spłata – stanowi okoliczność faktyczną, którą komisja I instancji ma obowiązek uwzględnić dokonując oceny czynu. Okoliczność ta nie zmienia jednak samej bezprawności czynu, który – określony przedmiotowo treścią dokonanej czynności prawnej, czyli zaciągniętego zobowiązania – musi być oceniany jako integralny, niepodlegający „dzieleniu” na składowe czynności.

GKO nie przychyliła się do złożonego na rozprawie w dniu 22 maja 2014 r. przez Zastępcę Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych wniosku o przekazanie sprawy, na podstawie art. 82 ustawy, do ponownego rozpoznania przez inną komisję orzekającą I instancji. Zdecydowanie negatywna ocena, którą wyraża GKO wobec orzeczenia RKO z dnia 14 marca 2014 r. nie uzasadnia, w ocenie GKO, „uwalnianie” właściwej miejscowo i przedmiotowo RKO od ponownego rozpoznania sprawy. Brak jest też jakichkolwiek innych przesłanek uzasadniających takie rozstrzygnięcie. W tym stanie sprawy GKO rozstrzygnęła jak na wstępie.